

10: Close Encounters

Dag 19: Denali (AK)

27 mijlen vandaag / 9423 km in totaal / 22585 stappen vandaag

Ugh, dat doet zeer: om 06u30 loopt de wekker af, na een niet al te beste nacht. We schieten in onze kleren en zetten koers naar het nationale park. Loic is ook al uit bed, maar Seighin blijft keiheerlijk doorslapen totdat we halt houden op de parking van het busdepot. Aangezien de ontbijtvoorbereidingen gisterenavond al getroffen zijn, hoeven we nu alleen maar koffie en thee te zetten en aan tafel te gaan zitten.

Tijd om af te wassen hebben we niet meer: daar bekommeren we ons later wel om. We pakken ons regenbestendig in, want de weergoden zijn ons niet gunstig gezind: het regent, niet echt heel hard, maar genoeg om nat te worden. Nog snel even gebruik maken van de sanitaire faciliteiten van het kleine center van het busdepot, en dan is het tijd om op de 'Disco Bus' te stappen: om 08u00 vertrekt ze. De chauffeur, wiens nickname 'Disco Dale' is, draagt een bermuda: yikes, bij deze temperatuur? Hij ontpopt zich tot een down-to-earth, no-nonsense man, die quasi streng zijn voorschriften aan boord uitlegt, maar toch de nodige humor aan de dag legt. Hij doet me denken aan een familievriend van ons, de echtgenoot van Seighins meter.

De rit naar ons startpunt neemt een dikke 2 uur in beslag. Onderweg maken we nog enkele keren een stop, eerst om ranger Jim, onze gids voor vandaag, op te pikken, en daarna nog enkele deelnemers aan de 'Discovery Hike'. Eén keer houden we halt aan een uitzichtpunt aan Teklanika River, een typisch voorbeeld van een zogenaamde 'braided river'. Een echt accurate Nederlandse vertaling voor deze term heb ik niet, al zal die ongetwijfeld wel bestaan [noot van Hoesy: even opgezocht en 'vlechtende rivier' gevonden]. Een dergelijke rivier ontstaat doordat het smeltwater van een gletsjer bezinksel, grint en keien met zich mee stroomafwaarts neemt. Als deze rivier de plattere vlakte bereikt, vertraagt de snelheid van de stroom en wordt het meegesleurde materiaal afgezet op de bodem van de rivier. Na verloop van tijd bouwt zich dit op tot verschillende zijkanaaltjes, die het aanzicht van een 'gevlochten netwerk' bieden.

10: Close Encounters

Onze 'Disco Bus' stopt een laatste keer aan 'East Fork'. Dat is meteen ook het vertrekpunt van onze hike van vandaag. Omdat de regen in hevigheid is toegenomen, doet ranger Jim z'n uitleg aan boord van de bus. Eerst stelt hij zichzelf voor – wij kennen hem natuurlijk al van de sleehondendemonstratie van eergisteren – en dan is het onze beurt. Ons gezelschap bestaat uit 12 personen, inclusief onze gids, en een bonte mengeling van 3 nationaliteiten. Er zijn 2 tweelingzussen, waarvan eentje in Washington DC en de andere in Californië woont, een echtpaar uit Virginia, een koppel – hij is een gepensioneerde leraar – dat ten zuiden van Londen woont, en een man uit LA die als 'seasonal worker' in Denali werkt.

Vervolgens wordt de inhoud van Jims rugzak onder de loep genomen. Wat vooral belangrijk is, is zijn 'EMS'-kit, z'n eerste-hulp-bij-ongevallenkist zeg maar. Hijzelf is gediplomeerde hulpverlener; op z'n vraag of er nog iemand met medische kennis aanwezig is, identificeert een van de zusjes zich als verpleegster – en dan hebben we natuurlijk Hoesy, die ook een SAR-traumakit op zak heeft én weet hoe hij ermee moet werken. Finaal wordt de werking van de gewone én de satellietradio uit de doeken gedaan: mocht Jim om een of andere reden niet in staat zijn om een hulpsignaal uit te zenden, dan moet een van ons het vanzelfsprekend kunnen doen.

Een laatste deel van z'n verhaal gaat over het rijke planten- en dierenleven dat hier uitbundig aanwezig is. Net zoals in Afrika hebben ze ook hier in Denali een 'Big Five', zij het van iets andere configuratie: "moose, caribu, Dall sheep, bear and wolf" vormen het rijtje illustere bewoners. Hiernaast zijn er ook nog de lynx en de veelvraat, maar die zijn nóg moeilijker waar te nemen. We krijgen nogmaals de instructies wat te doen in geval van ontmoeting met een moose, een beer (grizzly én zwarte) en een wolf. Bij de eerste MOET je het op een lopen zetten, bij de 2 andere mag je dat absoluut NIET doen. De afstand tussen ons en een eland of wolf moet 2 schoolbussen bedragen; bij een beer kan je best niet dichter dan 300 feet komen. Allemaal zaken die keer op keer herhaald worden, en die je moet proberen te onthouden, just in case. De vraag is natuurlijk welke van de 2 instinctieve reacties de bovenhand haalt: 'fight or flight'…

Als we uit de bus stappen, worden we verwelkomd door een regenbui, die ons al dadelijk diep in onze regenjas doet kruipen. We wandelen naar de overkant van de brug en maken

nog een laatste keer gebruik van de verplaatsbare toiletten die er opgesteld staan. Dan is het via de trap naar beneden, de rivierbedding op. Het is nu 10u48 on the dot.

Wat volgt, is een heel aangename, leerrijke, zij het me iets anders voorgestelde hike van ongeveer 10,5 km. We stappen op een keienrijke ondergrond, begroeid met kleine bosjes vegetatie en doorsneden door een riviertje. Beide oevers zijn begroeid met gewassen in herfsttooi. Volgens Jim begint de herfst vanaf midden augustus zijn intrede in Denali National Park te doen. Het is volop berenseizoen, want de bos- en tal van andere bessen zijn nu rijp, en beren zijn er gek op. Er is trouwens een melding geweest eerder deze ochtend van een mamabeer met 2 jongen. Het is dus uitkijken geblazen: de kans is niet onbestaande dat we haar pad kruisen.

Naarmate we vorderen, wordt de wandeling uitdagender. Het oversteken van het riviertje had aanvankelijk niet veel voeten in de aarde en water in de schoenen, maar bij de 4de of 5de oversteek is het prijs: enkeldiep waden en dus vochtigheid binnen. Vreemd genoeg blijft het kougevoel van de doorweekte kousen niet te lang hangen: onze lichaamswarmte zorgt voor een klotsende, maar lauwe omgeving voor onze voeten. We moeten opletten waar we stappen: sommige keien kunnen een onverwachte verzwikking veroorzaken. We blijven ook op onze omgeving letten: wíj zijn de indringers in berenhabitat. We speuren naar afdrukken van dierenpoten, we bestuderen stukjes kool en een vreemde substantie die verdacht veel op overgeefsel lijkt, maar later een soort van poreuze steen blijkt te zijn, we kijken zelfs uit naar uitwerpselen. Jim heeft een uitgebreide kennis van uiteenlopende zaken en ontpopt zich tot een aangename, gedreven gids. Ook de rest van het gezelschap is spraakzaam, en we vertellen elkaar onze belevenissen, verhalen over kinderen en kleinkinderen, bezigheden.

Net voor we onze lunchpauze inlassen, dienen we nogmaals het riviertje over te steken. Breed is het niet echt, maar wel kolkend en voorzien van stromingen op tal van plaatsen, en je ziet niet altijd de bodem. Ditmaal zitten we praktisch tot aan onze knieën in het -

in vergelijking met eerder - behoorlijk koude water. En nu duurt het een pák langer vooraleer onze voeten geen ijsklompjes meer zijn. Voor de rest doen onze laagjes kleding uitstekend hun werk: geen kou, enkel aan de handen, maar dat is omdat ik m'n handschoenen uitgedaan heb om m'n bokes te kunnen eten.

Na ons middagmaal overleggen we hoeveel verder we nog zullen wandelen. We moeten immers rekening houden met de 2-uur durende terugrit. Sowieso gaan we de heuvel nog rond, waar de omvang van de landverschuiving, die in de 2de helft van augustus heeft plaatsgevonden, duidelijk zichtbaar is. Normaal gezien kan je in het zomerseizoen nog

wel wat verder in het park dan waar we vandaag onze hike gestart zijn, maar de enige toegangsweg tot dat punt is gewoon weggevaagd door een kleine aardverschuiving. We zien heel duidelijk waar de weg plots opgehouden is te bestaan, evenals waar het vervolg van de baan begint. Jim vertelt ons dat dat gedeelte van de rijbaan altijd al problemen heeft opgeleverd, gezien de vrij onstabiele ondergrond. Gelukkig had men dit van nabij opgevolgd, dus er zijn geen slachtoffers gevallen.

Om iets na enen maken we rechtsomkeer. Wéér enkele keren natte voeten, maar daar malen we niet langer om: de onderste ledematen zijn toch al doorweekt, en we zijn op een ontdekkingshike voor een reden. Beestjes zien we niet, toch geen zoogdieren: een 'golden eagle' zweeft sierlijk boven onze hoofden, op zoek naar prooi. 'Bald eagles' tref je hier minder aan, omdat die voornamelijk op zalm en andere vissoorten verzot zijn. Wat de regen betreft: die is al een tijdje opgehouden, en we kunnen zonder kap rondlopen, alhoewel de wind soms fris uit de hoek kan komen.

Het laatste stuk van onze wandeling volgen we niet langer het riviertje, maar leggen we af doorheen de struiken. Af en toe roept Jim 'Hi ho', wat wij dan beantwoorden, om eventuele beren op de hoogte te brengen van onze aanwezigheid en hen zeker niet (onaangenaam) te verrassen. Kort voordat we de trap terug opklimmen, bedankt Jim ons voor de fijne hike: het is z'n laatste keer als 'disco(very) guide' hier in Denali National Park, want na de herfstbreak zoekt hij Yellowstone National Park op.

10: Close Encounters

Een shuttlebus staat ons al op te wachten, maar vertrekt niet vooraleer de foto's die onderweg van de ganse groep gemaakt zijn, via de cloud gedeeld zijn. Mijn GSM heeft het jammer genoeg opnieuw opgegeven, dus Runkeeper heeft ook deze hike niet geregistreerd. Loic weet echter te vertellen dat we een 10,5 km afgelegd hebben. De rit terug is lekker warm, vooral dan aan de voetjes, en we bespeuren nog enkele keren Dall sheep, zij het in de verte. Het schommelen van de bus maakt me soezerig, en ik sluit even m'n ogen. Naar mijn aanvoelen duurt de terugweg langer dan de heenweg; leuk is dan weer wel dat we vroeger dan voorzien opnieuw aan onze RV staan. Bij de inschrijving had men de tocht als 'moderate' bestempeld, wat niet echt het geval was, behalve dan misschien het doorwaden van het stroompje, en dan nog, en ons gezegd dat we op 19u00 moesten rekenen tegen dat we terug zouden zijn. In de plaats daarvan is het 17u30, lekker veel tijd om nog een aantal zaken te doen, en van een rustige avond te genieten.

We rijden naar de parking waar zich onder andere de 'camping store' bevindt. Daar ruil ik nogmaals 5,00 USD voor 25 cent-munten en koop een jeton voor de douches: 4,50 USD voor 10 minuten. Eerst zet ik 2 machientjes was op, dan lekker onder de douche en haar wassen, terwijl de mannen genoegen nemen met een wasbeurt in onze RV en zich alvast over de afwas van deze ochtend ontfermen. Tegen dat ik proper en wel onze RV instap, moet alleen Hoesy nog douchen. We willen graag aperitiefen, maar hebben geen wijn meer. Opnieuw naar het winkeltje dan maar, en voor een 3de keer muntstukken voor de wasruimte halen. De 2 machientjes was worden in de droogkast gestopt, een 3de machine met alle natte handdoeken wordt opgezet. De jongens zetten het aperitief klaar, ik kan nog snel m'n haar gaan drogen.

10: Close Encounters

Om 19u45 is het 'happy time'; we spelen een spelletje 'Unstable Unicorns' en Loic roert af en toe in de kookpot met de diepvriesmaaltijd. Na het avondeten pik ik de ondertussen droge handdoeken op; de mannen houden zich bezig met de dump en refill activiteiten. Tegen 22u15 verlaten we Denali National Park en rijden we al een stukje in de richting van Anchorage, onze volgende bestemming. Een 15-tal mijl verder heeft Hoesy op de RV-app een overnachtingsplaats langs de highway gevonden, maar toch duurt het nog een half uurtje vooraleer we de motor van onze camper op de parking kunnen stilleggen: het is opnieuw beginnen regenen en er waren wegenwerken onderweg. Te moe om nog iets te doen, kruipen we ons bed in: de nachtrust gaat meer dan welkom zijn!

Dag 20: Van Denali (AK) naar Anchorage (AK)

288 mijlen vandaag / 9887 km in totaal / 13224 stappen vandaag

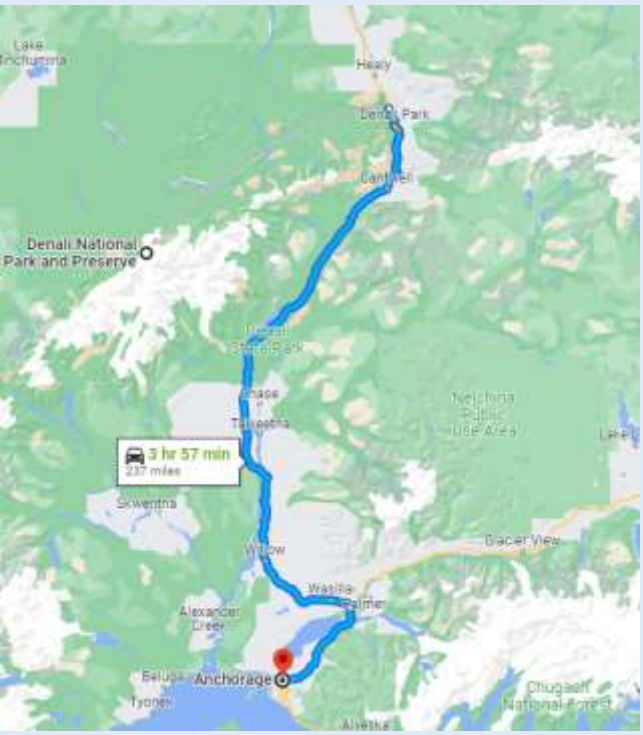

Ondanks het lawaai van de vlakbijgelegen snelweg waar vooral trucks dag en nacht gebruik van maken, zijn we weliswaar relatief snel in slaap gevallen, maar toch kan je onze nachtrust moeilijk ongestoord noemen. Om 01u30 word ik wakker; even realiseer ik me niet wat me gewekt heeft, maar dan hoor ik een GSM gedempt overgaan. De mijne is het zeker niet, want ik heb geen bereik. Hoesy, die ondertussen ook ontwaakt is, zegt me waar ik zijn toestel kan vinden, maar ook dat is stil. Het kan alleen maar Seighins GSM zijn; de jongens slapen echter alletwee rustig door, en ik wil ze niet storen door op zoek te gaan. Het bellen is ondertussen opgehouden, enkel om 5 minuutjes later opnieuw te beginnen. Hopelijk is het 'slechts' onze middelste zoon met nieuws over Seighins potentiële kot, en niet onze dochter om te melden dat het 3de kleinkindje eraan komt…

Het duurt een hele tijd voordat ik terug in slaap geraak, en zelfs dan is het niet ononderbroken tot het tijdstip dat ik de wekker gezet heb, 07u30. Een half uurtje voordien ben ik weer wakker; ik blijf tot iets voor achten liggen, maar slapen komt er niet meer aan te pas. Dan maar opstaan en met hetgene dat ons nog aan fruit rest de dagelijkse portie vitamientjes prepareren. Daarna de avondvaat van gisteren wegwerken.

De melk voor de koffie raakt maar moeilijk opgeschuimd: is het door de hoogte waarop we ons bevinden, of zijn de batterijtjes, meegebracht van België al leeg? Loic bakt eitjes met kaas voor z'n broer en zichzelf. Tijdens ons ontbijt wordt er druk gespeculeerd wiens GSM ons juist gewekt heeft: niemand heeft op 't eerste zicht een gemiste oproep.

Na de afwas (Hoesy en ondergetekende), was sorteren en opplooien (Loic), en schoonvegen en swifferen (Seighin) zijn we klaar om te vertrekken. Het is ondertussen 10u00, wat niet erg is: vandaag staat er geen hike op het programma, enkel een rit naar de grootste stad van de staat, Anchorage. Hoesy en ik nemen de 1ste rijperiode voor onze rekening: Loic heeft nl. om 10u00 een vergadering ingepland. Hijzelf heeft geen bereik, maar dankzij Hoesy's simkaart, kan hij met zijn GSM + hoofdtelefoon z'n tele-afspraak afwerken. Seighin telefoneert ondertussen met z'n middelste broer, die goed nieuws voor hem heeft: hij heeft een kot kunnen bemachtigen dat 2 kamers naast dat van hem ligt. Het is duidelijk dat er een last van de schouders van onze jongste valt: nu heeft hij zekerheid dat hij een onderkomen heeft als hij uit de States terugkeert, klaar om z'n universitaire studies te beginnen. En aangezien Ciaran daar 2 jaar verbleven heeft, weten we dat het een betrekkelijk fijne plaats is, vlakbij de Kruidtuin van Leuven, een heerlijk rustige plek om te gaan zitten. En áls hij zou besluiten om volgend jaar toch een ander kot te willen, dan heeft hij dit jaar rustig tijd om te zoeken.

Om in 'The Milepost' onze route te kunnen volgen, moet ik 'teruglezen': de weg staat immers van Anchorage naar Fairbanks beschreven, via Parks Highway. Het duurt even vooraleer ik kan uitpuzzelen waar we juist zitten, maar eens ik m'n weg gevonden heb, kan ik me concentreren op het zoeken naar interessante stops onderweg. De 1ste halte is het Alaska Veterans Memorial: 5 betonnen zuilen in een halve cirkel, waarbij naast de

Amerikaanse vlag, die van Alaska en de POW/MIA-vlag wapperen. 5 zuilen voor de 5 krijgsmachten, wel te verstaan: Army, Navy, Marine, Air Force en Coast Guard. Het bezoekerscentrum is vanaf vandaag niet langer open: Labor Day. Het is grijs en mistig, en af en toe valt er een lichte regen; de laatste dag vakantie is aangebroken, althans voor de scholen in Virginia. Waar is de tijd…?

We overleggen wat we voor het middagmaal gaan doen: rijden we helemaal tot in Anchorage en eten we onderweg onze bokes, of zoek ik naar een restaurantje voor een warme lunch langsheen onze weg? Het wordt het laatste, maar als ik 2 kanshebbers aanduid, is het eigenlijk nog iets te vroeg om te eten. We rijden dus nog wat voort, want volgens onze reisbijbel is er een eind verder een 'must stop photo op' met een schitterend zicht op Mount Denali. Daarvoor moeten we een ommetje van en 11-tal mijl maken en de afslag naar het plaatsje Talkeetna nemen. Het lijkt op te klaren, dus we wagen het erop, maar hebben pech: de wolken verstoppen nog steeds de machtige berg, evenals de Alaska Range. Ik maak me de bedenking dat hoe verder we ons van Denali verwijderen, des te trager de herfst zich manifesteert: hier zien we nog veel groen, slechts een enkele boom vertoont al gele bladeren.

Nu beginnen de magen toch wel te knorren, en ga ik opnieuw speuren naar een eetadresje. Ik vind er eentje in de vorm van een Italiaans/Griekse eetgelegenheid in Wasilla, 'Evangelo's Place'. Dit stadje ligt op een uur en een kwartier rijden van waar we ons nu bevinden. Iedereen gaat ermee akkoord om zolang te wachten, dus zetten we onze

rit voort. Ondertussen is het zonnetje er dan toch doorgekomen: da's een tijdje geleden!

Om 14u15 arriveren we op ons eetadresje. Het blijkt een naar Amerikaanse normen 'deftig' restaurant te zijn, met stoffen tafellakens en dito servetten. We krijgen een rustige, ronde tafel in een hoek toegewezen; op de achtergrond weerklinkt fijne muziek van de jaren '60, crooner-genre. We bestellen allemaal een Italiaans gerecht, en het smaakt me. Nog een crème brulée als nagerecht voor de 3 heren, en een 'Citrus-orange torte' voor mij, en we kunnen er weer even tegen. Een vriendelijke man op de parking informeert naar de huurprijs van de RV: hij is aan 't overwegen om er ook te verhuren. Als hij verneemt dat we in Denali National Park geen beren gezien hebben, vertelt hij dat we zeker een kijkje moeten gaan nemen bij Russian River Ferry: genoteerd!

Het duo Loic/Seighin neemt het laatste rechte stuk tot Anchorage voor zijn rekening; om 16u45 rijden we de stad binnen. Voordien hebben we al het verdere verloop van de namiddag besproken: Loic en ik gaan wat rondwandelen in de shoppingmall midden in de stad, terwijl Hoesy en Seighin boodschappen gaan doen in een Walmart Supercenter. Ze zullen ons een seintje geven als alle voorraden ingeslagen zijn.

We zijn nog maar net het winkelcentrum binnengewandeld – Loic is juist naar toilet geweest – als er een snerpende toon weerklinkt en er wordt omgeroepen dat we ons zo snel mogelijk naar buiten moeten begeven zonder de liften te gebruiken. Hè, verdorie, we hebben nog niet eens 1 winkel bezocht! We staan echter nauwelijks op de bovenste traptrede naar beneden toe als alles plots weer rustig wordt: OK dan… We bekijken de indeling van de mall, bespreken welke winkels ons interesseren, en beginnen dan aan onze shoppingtocht. Een GAP is er niet, evenmin als een Old Navy dus m'n BFF'ke en Ciaran gaan nog even moeten wachten. In een American Eagle koop ik in de solden een grijze

jeansbroek voor Seighin: 15,00 in plaats van 50,00 USD, koopje! We lopen enkele schoenwinkels binnen op jacht naar schoeisel voor de 2 kleindochtertjes, maar ik vind niet dadelijk m'n goesting. De Victoria's Secret laat ik links liggen: die bezoek ik wel als ik meer tijd heb, in Alabama of Georgia. Ook Loic vindt niet echt iets naar z'n zin. We snuisteren nog wat in de J.C. Penny totdat onze RV-taxi ons rond 18u30 komt oppikken.

Vervolgens zetten we koers naar de nabijgelegen luchthaven van… watervliegtuigen, Lake Hood: naar 't schijnt is dit de grootste en drukste watervliegtuigenluchthaven – is dit wel een correct Nederlands woord? – ter wereld. Veel begankenis is er echter niet: we zien met moeite eentje landen, juist buiten ons gezichtsveld. Zou Labor Day hier voor iets tussen zitten?

Dan maar naar Kincaid Park, waar er langsheen de 11 mijl lange Coastal Trail wel eens beluga's te spotten zijn. We volgen vanuit de parking niet het gewone geasfalteerde

traject, maar wandelen via de voetbalvelden de paadjes op die 's winters door langlaufers gebruikt worden. Na een tijdje doorheen het groen gestapt te hebben, komen we uiteindelijk toch op de trail uit, en kiezen op goed geluk een richting, die finaal de verkeerde blijkt te zijn: we staan terug aan de 'chalet'. We bestuderen daar het plan van alle wandelwegen, en keren op onze stappen terug om in de andere richting verder te gaan. Finaal komen we inderdaad aan een weggetje dat naar het strand leidt, maar intussen is het al tamelijk laat, dus we besluiten tot aan het uitkijkpunt te wandelen en dan terug naar de parking te stappen. Het is trouwens laagwater, dus beluga's zullen we heel waarschijnlijk niet te zien krijgen.

Een fietser die ons passeert, vertelt ons dat er op de parking momenteel een moose zich aan de struiken tegoed staat te doen. Tegen dat wij daar echter arriveren, is het beestje verdwenen. Bij het uitrijden van het park echter, achter draad weliswaar, bemerkt Hoesy op korte afstand van elkaar 2 van die grote dieren. Ik stap even uit om zo goed en kwaad als het kan een foto te nemen; dan zetten we koers naar de laatste stopplaats van vandaag: wederom een plekje dat Hoesy via de RV-app gevonden heeft.

We arriveren er net op tijd om boven de baai de zon te zien ondergaan – het loopt ondertussen tegen 21u30 aan – en dekken snel de tafel voor een bokesmaaltijd. Vooraleer we beginnen te eten, stoppen Loic en ik onze nog steeds zeiknatte wandelschoenen vol met vellen keukenpapier. Ik vrees dat ons schoeisel tegen morgen niet

droog gaat zijn, wat een streep door onze rekening zou betekenen, want er staat een hike naar Flattop Mountain op het programma.

Alhoewel het opnieuw is beginnen regenen, en de lucht er eerder bewolkt uitziet, zet Hoesy toch de wekker op middernacht om op te staan om hopelijk het noorderlicht te kunnen bewonderen. Ik leg de laatste hand aan ons reisdagboek, en klap dan de laptop toe, in de hoop nog eens een rustige nacht te kunnen doorbrengen. Ik leg er m'n boontjes echter niet op te week: het is verschrikkelijk luidruchtig, zo vlak naast de snelweg. Wanneer gaan we nog eens een stille slaapplek kunnen vinden?

Dag 21: Van Anchorage (AK) naar Ninilchik (AK)

217 mijlen vandaag / 10236 km in totaal / 24133 stappen vandaag

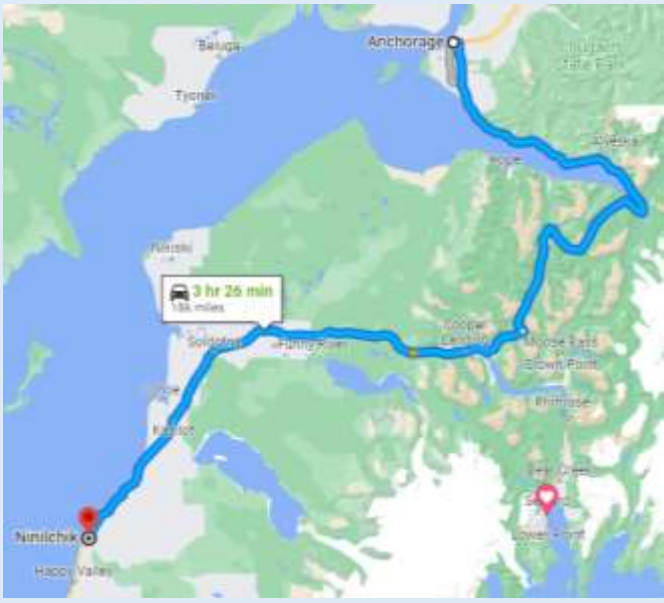

Dames en heren, met stip op nummer een in de lijst der slechtste overnachtingsplekjes: Beluga Point naast Seward highway, de slaapplaats van voorbije nacht! Volgens de RV-App zou het verkeer op de aanpalende snelweg 's nachts gevoelig afnemen: niets is minder waar. Vooral trucks blijven voorbijrazen; soms heb ik het gevoel dat ze recht ons bed inrijden. Ik ben nog klaarwakker als Hoesy's GSM om middernacht lawaai maakt. M'n bedgenoot krabbelt slaapdronken naar voren om 'Borry' – zoals we het noorderlicht ondertussen al lachend gedoopt hebben – te checken, maar kruipt onverrichterzake terug in bed. Ook deze nacht zal er niets van het magisch schouwspel te aanschouwen zijn. Het duurt nog lang alvorens ik toch in een soort van slaap sukkel, enkel om verschillende keren wakker te schrikken. De wind neemt in kracht toe, het begint weer heviger te regenen, kortom, een nacht om snel te vergeten.

Om 06u50 check ik de laatste keer hoe laat het is; een beetje later sta ik op, helemaal niet klaar om aan de nieuwe dag te beginnen. Fruitsla, tafel zetten, enfin, de dagdagelijkse rituelen. Ik stel voor aan Hoesy om misschien de verwarming al op te zetten, dan kunnen we ons hiking schoeisel er min of meer voor laten drogen. Terwijl we wachten totdat iedereen rond de tafel zit – Seighin is weer veel te laat uit z'n bed gekropen, dus opnieuw een pancake-loos ontbijt – bewerk ik onze wandelschoenen met m'n haardrogertje. Niet dadelijk de meest aangename job: de geur van zweetvoeten blijft al snel in m'n neus hangen. Gelukkig is er koffie mét opgeschuimde melk!

10: Close Encounters

Na het ontbijt afwassen, en nogmaals met de haardroger aan het werk: de meeste nattigheid is nu wel omzeggens weg, alleen de teentjes zullen nog een beetje vochtig worden tijdens het hiken. Loics steunzolen heb ik niet durven 'bewerken': da's speciaal materiaal, en ik wilde niet dat ze zouden vervormen door de warmte.

Om 09u30 manoeuvreert Hoesy de RV behendig uit zijn parkeerplaats: we staan immers in de verkeerde richting om de snelweg terug op te rijden. Loic is copiloot, wat mij de kans geeft om het relaas van onze ochtend alvast neer te typen. Het plan is nog steeds om deze voormiddag Flattop Mountain te beklimmen, ook al ziet het er dreigend en fris uit. Hopelijk moeten we ditmaal geen riviertjes doorwaden…

Onderweg naar Glen Alps trailhead rijden we door een buurt waar ik voor de 1ste keer sinds we in de staat Alaska zijn, grotere, meer gegoede huizen zie. Over 't algemeen krijg ik een eerder arme indruk van 'The Last Frontier' state. Ook al is de natuur hier prachtig, ruig, onbeschrijfelijk mooi en kan je hier schitterende ontdekkingstochten ondernemen, ik denk niet dat ik hier zou kunnen aarden. M'n favoriete winkels, T.J. Maxx/Marshalls en Panera Bread, zijn hier niet te vinden, Ikea is hier niet vertegenwoordigd, de Starbucksen zijn ook maar dun gezaaid en er is geen enkel outlet shoppingcenter. En de winters moeten verschrikkelijk lang, donker en hard zijn, zelfs in een aangenaam ingericht en goed uitgerust huis. Ben ik nu een luxekindje?

Omstreeks 10u00 rijden we de parking van Glen Alps Trailhead in Chugach State Park op. Er staan niet echt veel andere voertuigen geparkeerd, en het zonnetje schijnt. We betalen een 'day fee' van 5,00 USD – we bevinden ons nu eenmaal in een state park - en kleden ons om in onze wandeluitrusting. Even twijfel ik nog: zou ik wel een regenjas meenemen? Ach, je weet maar nooit: ik doe hem aan, en knoop een hoodie rond m'n middel eronder. Een half uurtje later zijn we startensklaar… en dan moet Seighin, die alweer sinds hij wakker is, 'het zonnetje in huis is', nog een bezoekje aan 't toilet brengen. Enfin, we kunnen dan toch vertrekken.

Het 1ste gedeelte van het pad is gematigd: harde zandgrond, gemengd met steentjes, niet te felle stijging. Van zodra we aan de splitsing komen waar de eigenlijke wandeling – Flathead Mountain Trail – begint, staan er waarschuwingsborden: het begin is 'moderate', maar naar het einde toe wordt het 'strenuous', met klimwerk over rotsen inbegrepen. De jongens nemen de leiding, wij volgen. Het zonnetje is nog steeds van de partij, maar we zien beneden ons nevelslierten langzaam naar boven kruipen. Het weggetje slingert zich door alpiene weilanden met lage begroeiing en is bezaaid met stenen.

Aan het begin van de wandeling was weergegeven dat we een kleine 1.000 meter in hoogte zouden winnen, en da's duidelijk te merken: van langsom aan krijgen we meer en meer balken over het pad die ruwe trappen vormen, maar die soms met reuzenstappen genomen moeten worden. Telkens echter als we even halt houden, worden we getrakteerd op een schitterend panorama over Cook Inlet en de Anchorage Bowl, zo genoemd omdat de stad in een lage vlakte begrensd door bergen - die een kom vormen - en water gelegen is. We mogen echter niet te lang blijven talmen, want de mist is ons aan 't inhalen.

Dat het laatste stuk inspannend zou zijn, is niet gelogen: de weg was sowieso al slecht gemarkeerd, maar nu is het pad helemaal verdwenen tussen de rotsen en hebben we geen idee hoe we boven moeten geraken. We proberen zo goed en zo kwaad als het kan de trail te volgen; het wordt echter goed oppassen en nadenken over elke volgende stap die we nemen. We zien de jongens al op de top staan, maar stuiten op een steile rotswand, waar ook 2 mannen en hun hond zitten te zoeken hoe deze te overwinnen. Het allerlaatste stuk wordt écht klimmen met handen en voeten, en zeker niet naar beneden kijken.

En dan ineens zijn we er, bovenop Flattop Mountain (3.510 feet): het is 11u40. Mijn Runkeeper heeft het net niet begeven en duidt 2,68 km op 1 uur en 12 minuten aan: niet slecht! Onze zonen vragen me iets, maar ik probeer nog steeds m'n adem terug te krijgen. Naast ons prijkt een Amerikaanse vlag; een koppel biedt ons aan enkele 'overwinnings'foto's te nemen. Natuurlijk doen we naderhand hetzelfde voor hen. Ik krijg van Seighin een granolareep in m'n handen gedrukt, en bij Loic vind ik water: dat hebben we gemist op onze weg naar boven! Het landschap is vlak, voornamelijk stenen met hier en daar een schaars roodbruin struikje. Ik wandel rond en geniet van het

uitzicht, alhoewel de mistbanken me verhinderen tot in het dal te kijken: Anchorage en het water van de Turnagain Arm liggen verscholen onder de wolken.

Een jongedame spreekt ons aan: ze heeft gehoord dat we van België zijn en vertelt ons dat ze enkele maanden aan de VUB gestudeerd heeft. Ze, Tasheena, is verliefd geworden op Brussel en wil graag naar België terugkeren om daar te gaan wonen. Interessant! Haar vriendin heeft de handdoek in de ring gegooid op het laatste steile stuk en durft niet naar boven te klimmen. Van andere wandelaars horen we dat er een andere trail naar beneden is, die weliswaar langer, maar begaanbaarder is en we besluiten deze te nemen. Het meisje, dat juist nog in tranen met haar gestrande vriendin gebeld heeft, vraagt of we ermee inzitten dat ze ons vergezelt: haar vriendin heeft besloten om op haar stappen terug te keren.

En zo zetten we met z'n vijven de afdaling in. Eerst gaat het rustig aan en is het een tamelijk begaanbare trail. Geleidelijk aan echter verandert het padje in een nauw weggetje dat steil naar beneden gaat en vol ligt met grind en kiezelsteentjes, de ideale ondergrond om geen grip op te hebben en tegen de vlakte te gaan. We hebben dan ook de grootste moeite om ons evenwicht te bewaren, en gaan heel omzichtig tewerk. We maken ook een paar keer een uitschuiver, maar zonder veel erg: enkel onze kleren en handen zijn vuil.

Gaandeweg gaat de ondergrond over in zand, gemakkelijker te bewandelen totdat het begint te regenen en het zand in een gladde substantie verandert. We glijden en glibberen verder naar beneden, banen ons een weg door struiken die tot aan onze schouders komen en staan dan ineens op een bredere baan naast een rivier: dit moet de Powerline Trail zijn. De regen is in hevigheid toegenomen, en onze schoenen die aanvankelijk netjes droog bleven, kunnen de nattigheid niet langer tegenhouden. We lopen opnieuw met natte voetjes; alle geluk dat het geen ijzig rivierwater is. De hemelsluizen staan nu helemaal open: het giet water en zelfs onze wandelbroeken zijn doorweekt.

10: Close Encounters

Hoesy zwanst over wat er ons nog te wachten staat: hagel en sneeuw, misschien? Zijn woorden zijn nog niet koud, of we worden op onze wenken bediend: kleine hagelkorrels striemen in ons gezicht, de baan is veranderd in een riviertje waar we doorsoppen. Dan opeens een waarschuwende kreet: 'Moose!'. Het is m'n halve trouwboek die links van hem en de 2 jongens een volwassen eland uit het struikgewas ziet stormen en vlak voor hen op de baan tot stilstand ziet komen. We staan alle vijf onmiddellijk stil en houden onze adem in, de waarschuwing van ranger Jim indachtig: als je een moose ziet, zet je het direct op een lopen. Het imponerende dier is een wijfje, want heeft geen gewei, en blijft in de richting van de struiken kijken, alsof het op iets wacht. Wij gaan langzaam en rustig achteruit; het dier volgt ons. Moeten we wegrennen? Enkele minuten van besluiteloosheid gaan voorbij, dan komt de eland weer dichter naar ons toe gewandeld. Ik sta ondertussen op een verhoogde berm, net als Tasheena, de jongens nog steeds aan de kant van de weg. Ineens loopt de moose hen voorbij in mijn richting – ik ben al een kant aan 't kiezen: weg of struikgewas? – en verdwijnt dan enkele meters voorbij mij in de begroeiing. Ik denk dat ze aanvoelde dat we niets kwaads in zin hadden en ook geen slechte bedoelingen had, maar gewoon datgene wat ze aan 't zoeken was – een kalfje? – wilde terugvinden. Wauw, dit was een kick!

Even verder splitst de baan in 2, en kiezen onze medewandelaars raar genoeg voor het ruiterspad. Maakt niet uit: het leidt ook naar de parking, waar we om 13u15 druipnat arriveren. Tasheena neemt nog een selfie van ons allemaal, en vervoegt dan haar vriendin, die ook veilig beneden is geraakt en in de auto zit te wachten. Wij gaan naar onze RV binnen, doen onze wandelschoenen uit en wringen onze sokken uit, en wringen ons dan uit onze natte kleding, die Loic, die als eerste binnengegaan is, vakkundig op kapstokken in ons piepklein badkamertje te drogen hangt.

Eenmaal in droge en warme kleding dekken we de tafel, warmen 2 dozen soep op en zet Seighin zich aan het bakken van pancakes. Om 13u45 zitten we te genieten van een welverdiende lunch, en deugd dat dat doet! We bespreken hoe we de rest van de middag gaan invullen. Normaal gezien hadden we nog een wandeling naar een gletsjer ingepland, maar zonder deftig schoeisel zal dat misschien wat moeilijk zijn. We besluiten alleszins naar daar te rijden – het ligt toch op onze weg naar onze bestemming van vanavond – en ter plaatse te evalueren wat we gaan doen.

Hoesy en ik nemen vooraan plaats en nemen de rit van iets meer dan een uur voor onze rekening terwijl de jongens een klein dutje doen. Om iets na vieren rijden we de parking op waar Byron Glacier Trail begint, een wandeling van 0,8 mijl tot aan de gletsjer, met mogelijkheid tot het verkennen van de gletsjer zelf. Volgens het infoboekje dat Hoesy in Tok gekregen heeft, zou je er zowaar 'ijswormen' kunnen aantreffen, diertjes die op de gletsjer leven.

[Noot van Hoesy: een beetje zoals met de Tidal Bore in Canada vrees ik dat deze ijswormen me nog lang zullen achtervolgen. Ik had er gewoon iets over gelezen, maar niets over opgezocht en wist dus niet echt naar wat we moesten uitkijken. In mijn geest waren dit grote wormen (in de hersenspinsels van de rest van het gezelschap zelfs nog groter), maar in werkelijkheid zijn die tamelijk klein. In ieder geval, ze bestaan! Zie https://glaciers.nichols.edu/iceworm/.]

We wagen het erop met ons dagdagelijks schoeisel: het pad tot aan de gletsjer is zeker begaanbaar en eenmaal daar gearriveerd, nemen we het besluit om ook op de ijsmassa te gaan. Er is een ijsgrot waarin het smeltwater van de gletsjer stroomt en een riviertje vormt. Tijdens de wandeling op de samengedrukte, bevroren sneeuw ontwaren we geen ijswormen, maar het zicht op de gletsjer en het landschap om ons heen maakt veel goed. Al bij al is deze korte, weinig inspannende hike ideaal om de inspannende tocht van deze morgen te verteren.

Een uurtje later zitten we terug in onze camper. De bedoeling is om nog even een ommetje langs het visitor center te maken voor een sanitaire stop, maar dat is al gesloten: het is na 17u00. Dan maar koers zetten naar onze bestemming voor vanavond met het team Loic/Seighin als chauffeur/copiloot. We zouden heel graag een camping vinden met tenminste een (gedeeltelijke) hook-up én een wasplaats: onze hikingoutfits moeten dringend gewassen en gedroogd worden, anders zitten we morgen in de puree. En hoe we onze wandelschoenen gaan droog krijgen, is ook nog een raadsel. Veel geluk met het lokaliseren van een overnachtingsplaats die aan deze voorwaarden voldoet, hebben we echter niet: ofwel zijn ze volzet, ofwel zijn ze schandalig duur – bijna zo duur als een nachtje hotel. Stilaan rijst dan ook de vraag of we niet van ons geplande traject moeten afwijken, en Homer Spit – met pijn in het hart – moeten laten links liggen?

10: Close Encounters

Het is al 19u30 voorbij als we aan een tankstation halt houden: we moeten overleggen en knopen doorhakken. Terwijl ik keukenpapier voor onze doorweekte schoenen ga kopen in het vlakbijgelegen supermarktje, tankt Loic en zoeken Hoesy en Seighin verder naar een slaapplaats. Als ik terugkeer, hoor ik Seighin over de telefoon de laatste details van onze kredietkaart doorgeven. Yes, hij heeft iets gescoord! Blijkt het een RV-kampplaats op een uurtje rijden van onze huidige bestemming te zijn, met douche- en wasfaciliteiten en gratis dump/reload voor de campinggasten. Normaal gezien krijgen we voor de 40,00 USD die ons aangerekend wordt, een plaats met gedeeltelijk zicht op de vulkaan – ja, je hebt me goed gehoord! – maar omdat het de laatste avond van het seizoen is, wordt dit ingeruild voor een plekje met full volcano view. Lucky us! Meer nog: de uitbater weet ons nog te vertellen dat er vanavond een grote kans op het bezichtigen van… het Noorderlicht is! Dan toch nog?

Om iets na negenen arriveren we op Volcano View RV Park. De eigenaar is niet meer aanwezig, dus kiezen we een van de lege plaatsen op de kam boven de baai, met een mooi uitzicht over het water. De vulkaan waarvan sprake in de naam, is eigenlijk Mount Redoubt, die in december 1989 een grote uitbarsting had. 20 jaar later was het weer prijs: geen echte uitbarsting weliswaar, wel vulkanische activiteit gedurende de lente en de zomer, wat de luchtvaartactiviteit in deze streek herhaaldelijke malen verstoorde. Eind september van dat jaar werd de berg finaal als 'all-clear' gecategoriseerd.

Loic gaat al dadelijk op onderzoek uit en weet de wasruimte te lokaliseren. Spijtig genoeg is er maar een wasmachine, en die is juist ingepalmd door onze buren: nog even wachten dus om onze natte wandelkleding in de trommel te stoppen. We hebben wel de beschikking over zowel elektriciteit als water op ons plekje, en we kunnen alvast de boel van deze middag afwassen. Aanvankelijk wilden we ons beperken tot de 4 platte borden en wat bestek, maar finaal is al het servies proper tegen dat we aan tafel kunnen.

Een vegetarische diepvriesmaaltijd (x2) voor onze oudste zoon, een familiepakket kip zoetzuur voor ons gedrieën. Een glaasje wijn erbij voor de oudjes, en een bosbessenmuffin als dessert: meer moet dat niet zijn. Wanneer ik onze was ga insteken, maak ik kennis met een van onze buren: een sympathieke oudere man, Bruce, die van Alabama naar Alaska verhuisd is wegens 'alles wat er de laatste jaren op het Amerikaanse vasteland aan 't veranderen is'. Wijselijk ga ik hier niet verder op in – ik vermoed dat hij duidt op de politieke situatie – en samen hebben we een fijne babbel over hiken langs de Appalachian Trail en doorheen de States. Onze andere buren, Polen, komen de wasmachine leegmaken, zodat ik onze natte/vuile boel kan wassen.

Het duurt ongeveer een uur voordat de wascyclus doorlopen is, maar we hebben nog wel wat van activiteiten op het programma staan: afwassen, berichtjes van het thuisfront lezen en beantwoorden, en alvast onze tanden poetsen. De jongens zetten zich aan tafel en klappen hun laptop open: een beetje werken/gamen, kortom, profiteren van het feit dat we hier wifiverbinding hebben. Tegen dat onze lading was de droogkast in kan, is het al na middernacht. 'Borry' heeft zich nog steeds niet gemanifesteerd, ondanks het feit

dat de hemel tamelijk open is. Hoesy geeft het wachten op, en kruipt in bed. Een kwartiertje later volg ik hem, met de vraag aan onze jongste, die nog steeds wakker is, om vlak voor het slapengaan de droogkast te checken. Een ietsje te snel, zoals verwacht: de cyclus is nog steeds bezig. OK, dan blijft de lading tot morgenvroeg zitten! Niet dat er nog iemand de droogkast gaat nodig hebben op dit tijdstip: het loopt tegen enen. Een ding is zeker: vannacht ga ik véél beter slapen dan gisteren!

